

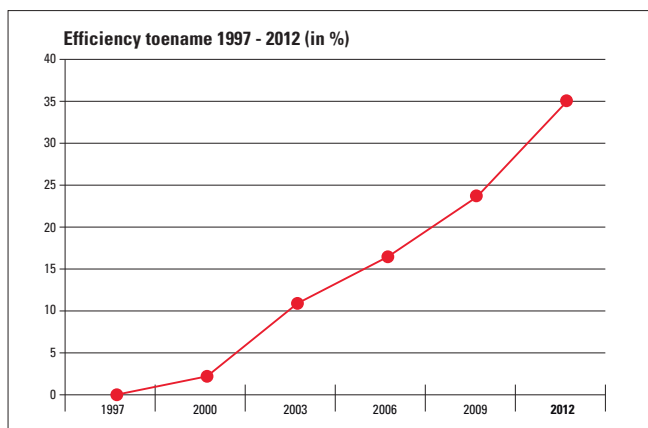
Kwaliteit door inzet en continuïteit

Het Nederlandse drinkwater is van uitstekende kwaliteit en voldoet ruimschoots aan alle wettelijke eisen, zo blijkt uit de onlangs aan minister Schultz van I&M aangeboden benchmark 'Water in Zicht 2012'. De vergelijking biedt inzicht in de belangrijkste prestaties van de sector en de individuele bedrijven, die op vier thema's langs de lat worden gelegd: Waterkwaliteit, Dienstverlening, Milieu en Financiën & Efficiency.

Doel

Het doel van de benchmark is de prestaties van de drinkwatersector transparant weer te geven voor alle belanghebbenden. Daarnaast verschaft de benchmark inzicht waarmee drinkwaterbedrijven zelf hun processen verder kunnen optimaliseren. En niet zonder succes: sinds de invoering van de prestatievergelijking in 1997 is de efficiency toegenomen met 35%!

Zie figuur 1.

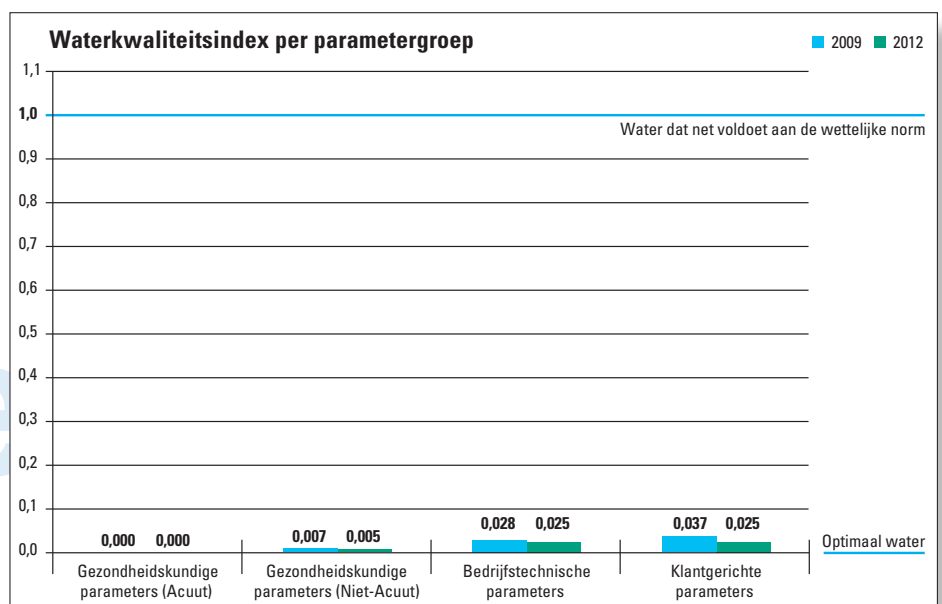
Figuur 1.

Waterkwaliteit

Drinkwaterkwaliteit in Nederland verder verbeterd

De kwaliteit van het drinkwater in Nederland is optimaal te noemen. Met name omdat de sector systematisch investeert in geavanceerde technieken om de kwaliteit van het drinkwater op hoog niveau te houden en moeilijk verwijderbare stoffen uit het water te halen. Ten opzichte van 2009 is de drinkwaterkwaliteit opnieuw verbeterd, vooral door meer onthardingsmaatregelen door de drinkwaterbedrijven.

Zie figuur 2.

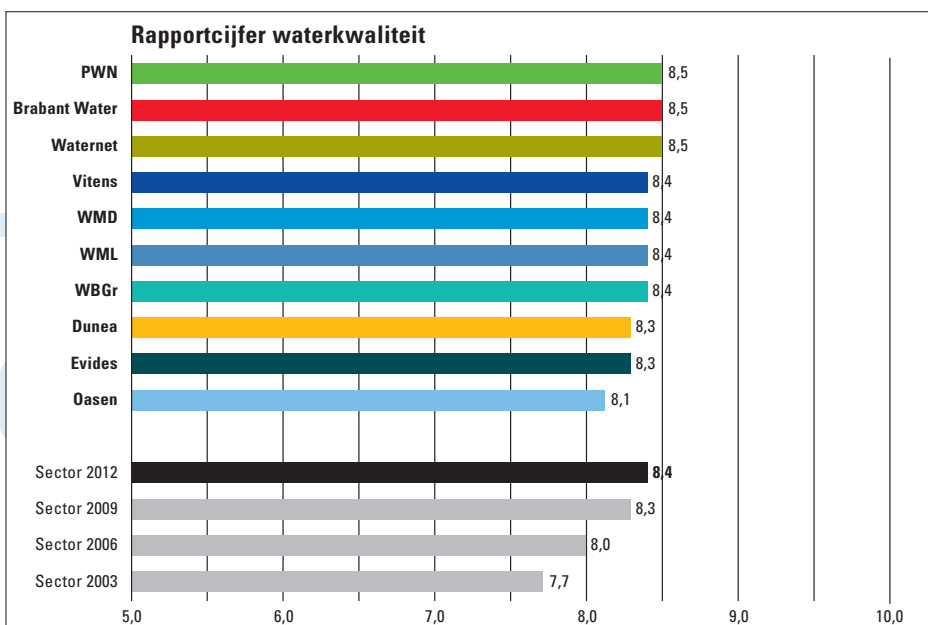

Figuur 2. De Waterkwaliteitsindex in 2012 is gemiddeld over de 4 parametergroepen: 0,01. Hoogst haalbare = 0,000. Wettelijke norm = 1,000.

Rapportcijfer drinkwaterkwaliteit

Het rapportcijfer voor de waterkwaliteit blijft hoog. Gemiddeld geeft de klant het drinkwater een rapportcijfer van 8,4, een lichte stijging ten opzichte van 2009.

Zie figuur 3.

Figuur 3.

Dienstverlening

Klantwaardering gemiddeld 7,7

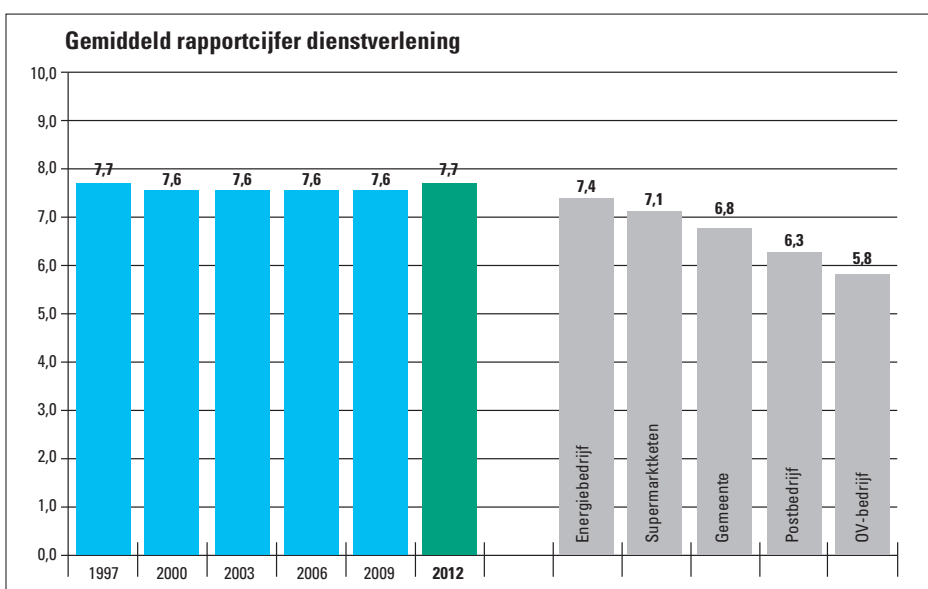
Klanten van drinkwaterbedrijven geven gemiddeld een rapportcijfer van 7,7 voor de dienstverlening, iets hoger dan de 7,6 uit de vier voorgaande klantonderzoeken. De klant is dus onverminderd tevreden over de dienstverlening. Vergeleken met een aantal andere organisaties die ook in basisbehoeften voorzien, scoren de drinkwaterbedrijven hoger.

Zie figuur 4.

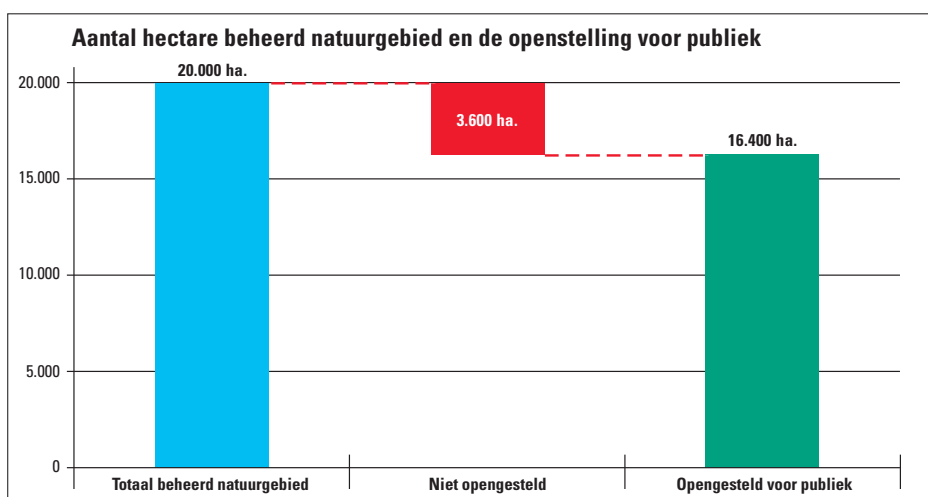
Openstelling natuurgebieden voor publiek

In totaal kent Nederland 123.300 hectare grondwaterbeschermingsgebied. Hiervan is 13% exclusief voor waterwinning. Van de door drinkwaterbedrijven beheerde natuurgebieden is 82% opengesteld voor het publiek. De totale oppervlakte van de door de drinkwaterbedrijven beheerde natuurgebieden is zo'n 23.000 hectare, 0,5% van de totale oppervlakte van Nederland. Daarmee zijn de drinkwaterbedrijven de vierde natuurbeheerder van Nederland, na Staatsbosbeheer, Natuurmonumenten en De12Landschappen.

Zie figuur 5.

Figuur 4.

Figuur 5. De sector beheert circa 20.000 hectare natuurgebied, waarvan 82% is opengesteld voor het publiek.

Milieu

Milieu

Duurzaamheid stijgt

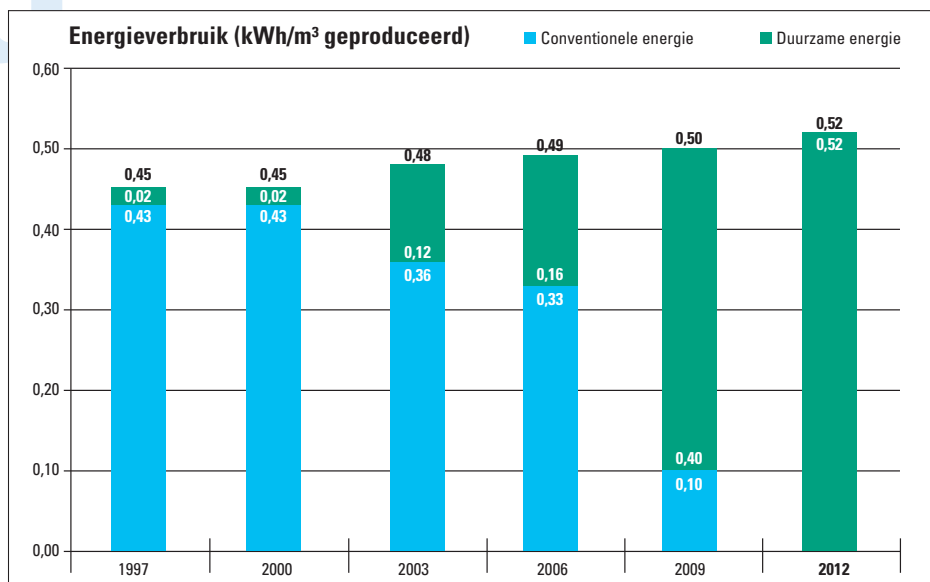
Alle drinkwaterbedrijven gebruiken voor hun productie en distributieproces 100% groene stroom, gestegen van 4% in 1997. Opvallend is dat het totale elektriciteitsgebruik sinds 1997 is gestegen met 15%, naar 0,52 kWh per m³. Zie figuur 6.

Energieverbruik hoger door vervuiling in bronnen

Reden voor het stijgende energieverbruik is de inzet van intensievere zuivering, omdat de bronnen voor drinkwater worden belast met onder meer bestrijdingsmiddelen, medicijnresten, hormoonverstorende stoffen en nanodeeltjes. Hierbij wordt gebruik gemaakt van geavanceerde technieken, zoals membraanfiltratie en geavanceerde oxidatie. De extra zuiveringstappen brengen een hoger energiegebruik met zich mee. Dit geldt ook voor de uitbreiding van de zuiveringsprocessen met ontharders en een bredere toepassing van UV-desinfectie. Het stijgende energieverbruik is één van de redenen dat Vewin pleit voor betere bescherming van drinkwaterbronnen.

Nuttige toepassing voor 98% van de reststoffen

Een reststof voor het ene bedrijf is een grondstof voor het andere. De drinkwaterbedrijven hebben al in 1995 de Reststoffenunie opgericht, om nieuwe bestemmingen te zoeken voor reststoffen van drinkwaterproductie. Het doel is om oplossingen te vinden die het milieu minder of niet belasten en die ook financieel aantrekkelijk zijn voor drinkwaterbedrijven. In 2012 werd 98% van al deze reststoffen nuttig toegepast. Zo wordt ijzerhoudend slib gebruikt als kleur- en vulstof in de baksteenindustrie. Kalkkorrels worden onder andere door de staalindustrie en bij kolenvergassing gebruikt. Weer andere reststoffen worden ingezet als bouwstof, bijvoorbeeld als vulstof van geluidswallen langs autowegen. Zie figuur 7.

Figuur 6. In de sector is het energieverbruik voor drinkwaterproductie en -distributie sinds 1997 met 15% gestegen door extra zuivering. In dezelfde periode is het aandeel duurzaam energieverbruik gestegen van 4% naar 100%.

	Hoeveelheid (ton)	Nuttig toegepast		Toepassing / bestemming
		(ton)	(%)	
Kalkkorrels	65.965	65.965	100	bouwmaterialen, bodemisolatie, minerale grondstof, bodemverbetering, glasindustrie
Waterijzer Steekvast	21.481	21.256	99,0	bouwmaterialen, bouwstoffen werk, zwavelbinding biogas
Waterijzer Vloeibaar	52.808	52.600	99,6	zwavelbinding biogas, defosfatering rioolwater, bouwstoffen werk, huisvuilvergisting
Kalkslib	14.256	14.256	100	onderhoudsbekalking
Filtermateriaal	5.536	5.536	100	bouwstoffen werk, fosfaatbinding
Actieve Kool	46	42	91,3	bouwstoffen werk
Poederkoolslib	4.599	4.599	100	bouwstoffen werk
Vijverbodem	569	569	100	bouwstoffen werk
Ijzerkalkslib	3.649	3.649	100	bouwstoffen werk
Aluminiumslib	16.365	16.365	100	bouwstoffen werk
Overige	3.000	0	0	
Sector	188.274	184.837	98,2	

Figuur 7. Herbestemming van reststoffen van drinkwaterproductie.

Scan de QR-code om de benchmark te bekijken.

Financiën & Efficiency

Kostenefficiëntie sterk verbeterd

De ontwikkeling van de kostenefficiëntie is voor elk waterbedrijf in beeld gebracht: de reële kosten in de sector zijn sinds 1997 met gemiddeld € 95 per aansluiting gedaald: van € 267 in 1997 naar € 172 in 2012. Een prijsdaling van 35%!

Zie figuur 8.

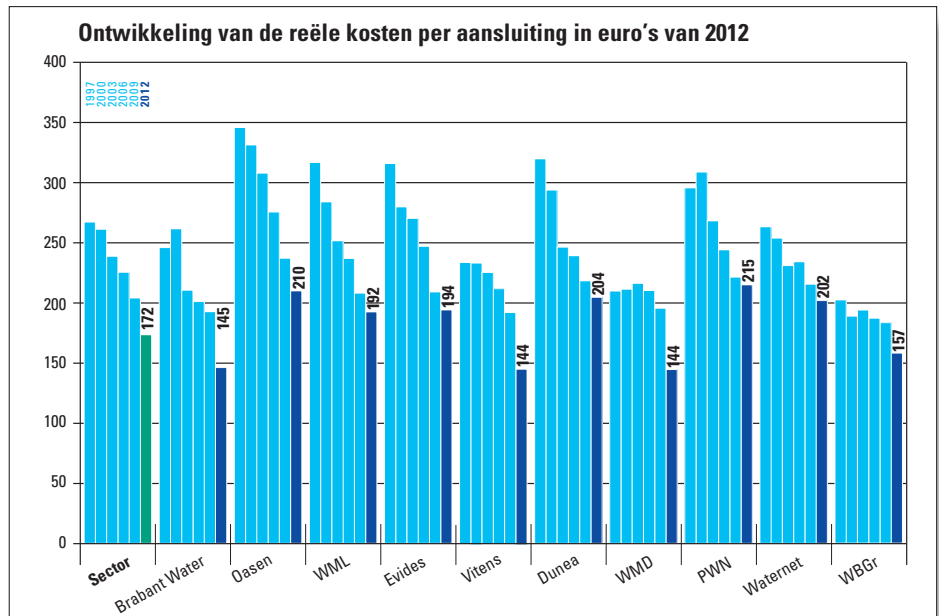
Gemiddeld 18% van drinkwatertarief huishouden bestaat uit belastingen

Het gemiddelde drinkwatertarief voor een huishouden bestaat inmiddels voor 18% uit belasting: € 0,28 per m³. In 1997 was deze component 15% van het gemiddelde integrale drinkwatertarief. Deze belasting bestaat uit Belasting op leidingwater (Bol), grondwaterheffing, precario en btw. De kabinetsplannen om de Bol te verhogen zullen dit percentage de komende jaren verder omhoog jagen.

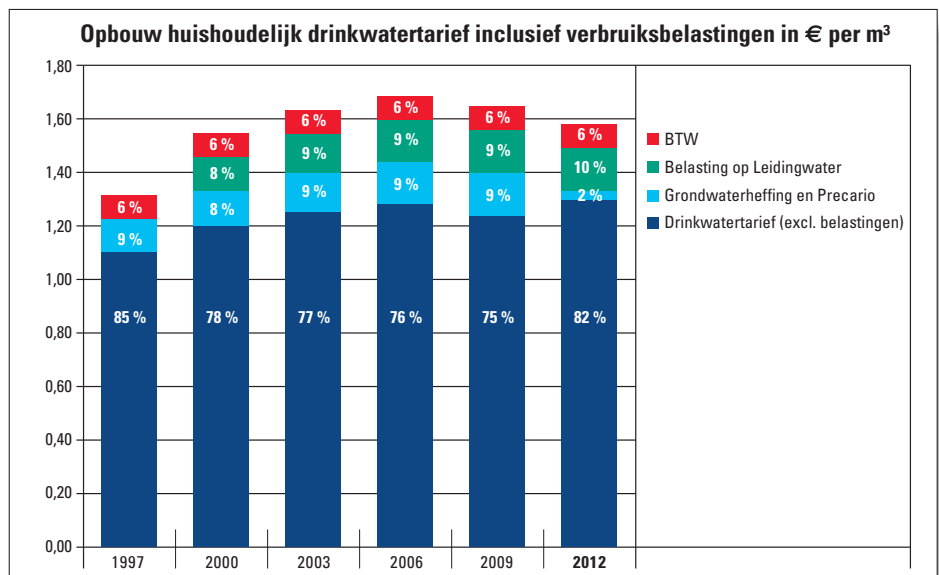
Zie figuur 9.

Belangrijkste conclusies

De hoge kwaliteit van ons drinkwater wordt bereikt door voortdurende investeringen in nieuwe technieken, die ook moeilijk verwijderbare stoffen uit het water halen. Voor 2012 beoordelen de klanten de waterkwaliteit met een 8,4 en de dienstverlening met een 7,7. De gemiddelde kosten per aansluiting zijn sinds 1997 gedaald met € 23. Gecorrigeerd voor inflatie zijn de reële kosten per aansluiting 35,4% lager. Sinds 1997 is het energieverbruik, ondanks alle energiebesparende maatregelen, met 15% gestegen als gevolg van extra zuivering om onder andere bestrijdingsmiddelen, medicijnresten en nieuwe stoffen uit het water te halen. Dit onderstreept de noodzaak om te voorkomen dat deze stoffen in het water terechtkomen en onze drinkwaterbronnen schoon te houden. Over het geheel genomen is, sinds de invoering van de benchmark in 1997, de efficiency in de drinkwatersector met 35% toegenomen.

Figuur 8. De reële kosten per administratieve aansluiting zijn sinds de invoering van de benchmark bij alle bedrijven gedaald. Uitgedrukt in euro's van 2012 daalden de gemiddelde reële kosten in de sector met € 95: van € 267 in 1997 naar € 172 in 2012.

Figuur 9. Als het gemiddelde integraal tarief per m³ afgeleverd drinkwater wordt beschouwd voor een gemiddeld huishouden, is de belastingcomponent sinds 1997 gestegen van 15% naar 18%.

Verbetervoorstellen

Het onderzoek is onafhankelijk uitgevoerd door Accenture Nederland in opdracht van Vewin, met aanvullende onderzoeken van RIVM, TNS NIPO, KWR Watercycle Research Institute en Ipsos. Alle tien Nederlandse drinkwaterbedrijven hebben deelgenomen aan de benchmark, die wettelijk is vastgelegd in de Drinkwaterwet en wordt uitgevoerd volgens een door de minister van I&M vastgesteld protocol. De benchmark is door de minister, voorzien van een reactie, aan de Tweede Kamer gezonden.

De drinkwaterbedrijven gebruiken de uitkomsten om verbeterpunten vast te stellen en een plan op te stellen om die punten in de nabije toekomst te realiseren. Want ook in de drinkwatervoorziening geldt: continu verbeteren!